

Principper, vil man i de allerfleste Tilfælde komme til en retfærdig Fordeling af de økonomiske Smerter ved en saadan Udtrædelse af en Del af Sognemenighedens Medlemmer og Indmeldelse i en Frimenighed, og det er disse Principper, som Stiftsøvrigheden i Haderslev Stift har lagt til Grund ved Fastsættelsen af den Sum, som den paagældende Frimenighed i Vilstrup Sogn skal yde for Brugen af Sognekirken til sine Gudstjenester. Beløbet er fastsat til 500 Kr. aarlig. Dette Beløb har ikke tilfredsstillet nogen af Parterne, hverken Frimenigheden eller Sognemenigheden. Dette turde maaske tages som et lille Fingerpeg i Retning af, at Fastsættelsen er saa nogenlunde rigtig.

De ærede Medlemmer Hr. J. P. Nielsen og Hr. Nis Nissen har fremdraget Spørgsmaalet om den sønderjydske Præstegaardsjorder og har rettet den Forespørgsel til mig, om jeg havde til Hensigt at fremsætte et Lovforslag, som gik ud paa, at Loven af 4. Oktober 1919, som gælder for Præstegaardsjorderne i det gamle Land, ogsaa overførtes til de sønderjydske Præstegaardsjorder. Som ærede Medlemmer ved, har der i Samlingen 1924—25 været fremsat et Lovforslag af mig her i Rigsdagen om dette Forhold, men det opnaaede ikke at blive til Lov. Saa vidt jeg erindrer, blev der ved den Lejlighed fra flere Sider, baade fra deres Side, som talte for, at de Forhold, som var til Stede i det gamle Land, ogsaa overførtes til Sønderjylland, og fra deres Side, som talte for en anden Fremgangsmaade, hentydet til, at dette Spørgsmaal jo vilde komme til at beherske eller i hvert Fald være af væsentlig Indflydelse ved Menighedsraadsvalgene. Da der nu om en Maanedes Tid skal afholdes Menighedsraadsvalg i Sønderjylland, mener jeg, at jeg i hvert Fald vil afvente Udfaldet af disse Valg og se, om der, efter at de har fundet Sted, fra de sønderjydske Menighedsraads Side vises en mere forstaaende Holdning overfor den særlige Lov, som gælder for deres Vedkommende med Hensyn til Udstykningen af Præstegaardsjorder til Husmandslodder, før jeg fremsætter Forslag derom. Men skulde det vise sig, at denne Udstykning ikke tilfredsstillende kan ske efter det Menighedsraadsvalg, som nu snart skal finde Sted, ja, saa maa jeg tage under alvorlig Overvejelse, hvis jeg til den Tid er Kirkeminister, om jeg ikke nødvendigvis maa fremsætte et Forslag om, at de Forhold, som har været gældende i det gamle Land, ogsaa bliver gældende i Sønderjylland.

Dernæst er der fra forskellig Side blevet rettet Spørgsmaal til mig om Aflysning af Tienden i de sønderjydske Landsdele, og det er anført, at der skal foreligge et Andragende derom i Kirkeministeriet. Det er rigtigt nok. Straks efter Genforeningen indkom der Andragende om, at Tienden i de sønderjydske Landsdele maatte blive afløst efter tilsvarende Regler, som det er sket i det øvrige Land, altsaa i Henhold til Loven af 15. Maj 1903. Dette Andragende blev ikke imødekommet af den daværende Regering, og det maa ogsaa siges, at det var vanskelig tænkeligt at gennemføre en tilsvarende Ordning som efter Loven af 1903. I de sønderjydske Landsdele var nemlig en stor Del af Tienden allerede afløst efter andre Regler, og man kunde vanskelig tænke sig, at den tilbageværende Del nu skulde afløses efter de for Yderne meget gunstige Afløsningsregler i Loven fra 1903. Der ydes jo ved denne Lov et meget stort Tilskud fra Statskassens Side, saa vidt jeg erindrer 7/25, til Afløsningen af Tienden.

Spørgsmaalet var senere fremme ved Behandlingen af de kirkelige Love af 1922, og der gaves den Gang i Loven om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele af 30. Juni 1922 § 3 Ministeriet en Bemyndigelse til at approbere frivillige Overenskomster om Afløsning af Tienden. Senere har der foreligget en Forespørgsel fra et enkelt Sogn, og denne Forespørgsel er besvaret med Henvielse til de Lovbestemmelser, som jeg har nævnt. Jeg skal imidlertid gerne foretage en Undersøgelse af, hvorledes hele dette Forhold ligger, for at det kan forsøges, om en almindelig Ordning er paakrævet og gennemførlig.

Saa har forskellige andre Spørgsmaal været paa Tale. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen omtalte Dr. Kure-Sagen, og jeg finder Anledning til at takke det ærede Medlem for den Omtale, han gav af denne Sag, idet han stillede sig meget forstaaende overfor den Behandling, som jeg hidtil havde vist overfor denne kedelige Affære. Jeg haaber, at jeg i den fremtidige Behandling deraf ogsaa kan være enig med det ærede Medlem og i de Synspunkter, som han har fremdraget. Men i denne Sammenhæng udtalte det ærede Medlem, at det var ønskeligt at faa en § 8 for Præster, og der var et andet æret Medlem i Salen, der ledsagede denne Udtalelse med et stærkt Hør.

Jeg ved jo godt, at der tales om en